

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: Ing. J. F.
bytem X

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2021, č. j. JMK 8156/2021, sp. zn. S-JMK 174940/2020/OD/VW,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2021, č. j. JMK 8156/2021, sp. zn. S-JMK 174940/2020/OD/VW, **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **3 000 Kč**, a to ve lhůtě do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2021, č. j. JMK 8156/2021, sp. zn. S-JMK 174940/2020/OD/VW (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravně-správních činností (dále též „prvostupňový orgán“ nebo „správní orgán I. stupně“), ze dne 11. 9. 2020, č. j.

ODSČ-63200/20-191 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupcích“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání celkem 23 přestupků podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterých se měl dopustit tím, že v případech a způsobem vymezeným v bodech I. až XXIII. výroku o vině prvostupňového rozhodnutí jako provozovatel v rozporu s ust. § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití předmětných vozidel na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci stanovená tímto zákonem.
3. Ve všech případech spočívalo porušení povinnosti žalobce jako provozovatele vozidla v tom, že blížen neurčený řidič s vozidly provozovanými žalobcem porušil pravidla parkování (neoprávněné stání na ploše vyznačené dopravní značkou „Šikmé rovnoběžné čáry“ (V13), jehož se dopustil skutky popsány v bodech I. až XXI a v bodě XXIII výroku prvostupňového rozhodnutí) a dále také parkování na místě pro osoby se zdravotním postižením (skutek XXII). Jednalo se tedy o přestupková jednání kvalifikovaná podle skutkové podstaty obsažené v § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.
4. Za spáchání uvedených přestupků byla žalobci ve společném řízení uložena při uplatnění zásady absorpce pokuta ve výši 3 750 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

5. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení. Ve vztahu k odvolacím námitkám pak žalovaný uvedl, že podle příslušného prováděcího právního předpisu je na plochu označenou dopravní značkou V13 obecně zakázáno vjíždět, z čehož lze dovozovat rovněž zákaz zastavení a stání. Pokud žalobce tvrdí, že se jednalo pouze o objíždění, nemá jeho argumentace oporu v provedeném dokazování.
6. Co se pak týče materiální stránky přestupku, žalovaný k tomu doplnil, že ta je podle ustálené judikatury dána již vytvořením potenciálně nebezpečné situace, tedy bez ohledu na skutečnost, zda škodlivý důsledek nastane či nikoliv. Lze proto považovat za dostatečný postup prvostupňového orgánu, který zdůvodnil naplnění formálních znaků přestupku provozovatele vozidla, aniž by musel zkoumat naplnění jeho materiální stránky. Na tom nic nemění názor žalobce, že jediným důsledkem zaparkování vozidla na daném místě bylo zabránění ostatním vozidlům v páchání přestupku.
7. Žalovaný dále zdůraznil, že součástí spisové dokumentace není žádné podání žalobce, které by obsahovalo sdělení stran totožnosti řidiče vozidel, kterými došlo ke spáchání jednotlivých přestupků. Pokud bylo takové sdělení ze strany žalobce učiněno formou hromadného podání, jedná se podle žalovaného o zneužití práva, protože tak není k dotčeným písemnostem a v nich obsaženým informacím přihlíženo, o čem byl žalobce opakovaně vyrozuměn ve vazbě na jiná řízení vedená vůči jeho osobě. Stejně tak žalovaný nepovažoval za důvodnou námitku brojící proti právní kvalifikaci

přestupku vymezenému pod bodem XXII prvostupňového rozhodnutí, neboť by muselo být v případě tvrzeného přestupku žalobcem stání vozidla po určitou dobu prokázáno, k čemuž nedošlo. Žalovaný poté zdůraznil, že věc vedená pod sp. zn. ODSČ-41385/20-MIK/PŘ nemohla být s výše uvedenými skutky projednána ve společném řízení, protože se týká přestupku žalobce jako řidiče vozidla, nikoliv jeho provozovatele.

8. Ve zbývající části odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval zákonnými podmínkami pro uplatnění sekundární odpovědnosti provozovatele vozidla, včetně odůvodnění výše pokuty, která byla žalobci za spáchání daných přestupků uložena nad horní hranicí zákonem stanovené sazby.

III. Žaloba

9. Žalobce namítal, že nebyly naplněny formální znaky přestupku, protože dotčená dopravní značka zakazuje pouze vjíždění na vyznačenou plochu, a to vyjma zákonem stanovených situací. V této souvislosti se správní orgány dostatečně nezabývaly tím, zda se nejednalo o objíždění, což právní úprava výslovně umožňuje. Kromě toho žalobce zdůraznil, že dopravní značení zakazuje pouze vjíždění na vyznačenou plochu, nikoliv jízdu po ní či následné vyjíždění. Podle názoru žalobce pak není relevantní, že vozidlo na místě zastavilo, pokud nebylo prokázáno, že se nejednalo o součást objížděcího manévru, který nemusí probíhat bez přerušení.
10. V této souvislosti žalobce namítal, že nebyly splněny podmínky pro uplatnění sekundární odpovědnosti provozovatele vozidla, protože se v daném případě nejednalo o přestupek neustanoveného řidiče spočívající v neoprávněném zastavení nebo stání. Takový závěr nelze dovozovat pouze z toho, že řidič měl bezprostředně před zastavením porušit nějaké dopravní značení. Policisty, kteří přestupek zdokumentovali, nelze navíc považovat za automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy.
11. Kromě toho žalobce spatřoval nezákonnost rozhodnutí správních orgánů v tom, že obsahují nepravdivé tvrzení, že neměl na zaslané výzvy zareagovat, tedy sdělit údaje umožňující zjistit totožnost řidiče vozidel, kterými měla být pravidla silničního provozu porušena. Žalobce totiž na předmětné výzvy řádně a včas zareagoval, což však správní orgány zcela ignorovaly. Prvostupňový orgán jednotlivá podání žalobce dokonce ani nezařadil do spisu, aby je mohl posoudit a zdůvodnit, proč k nim nebude přihlíženo. Žalobce předložil v odvolání důkazy o tom, že k doručování sdělení z jeho strany došlo, na což však žalovaný reagoval pouze tím, že se ve spisovém materiálu žádná sdělení žalobce nenachází, aniž by nezákonný postup správního orgánu I. stupně korigoval. K tomu žalobce doplnil, že hromadnost podání není obecně důvodem k tomu, aby k němu nebylo přihlíženo.
12. Z procesního hlediska dále žalobce brojil proti postupu prvostupňového orgánu, který v rozporu se zákonem neprojednal přestupek vedený pod sp. zn. ODSČ-63200/20-118 ve společném řízení s nyní projednávanými přestupky. Podle žalobce je nutné zohlednit, že se v obou případech jedná o přestupky spadající do stejné oblasti veřejné správy, pročez by měly být projednány ve společném řízení, včetně uplatnění zásady absorpce.

13. Závěrem žalobce namítal, že v odvolání marně navrhoval zrušení prvostupňového rozhodnutí v rámci autoremedury, popř. zaslání stanoviska příslušného orgánu o tom, že návrhu nebude vyhověno. Ve vazbě na zaslání daného stanoviska měl žalobce v úmyslu dotázat se žalovaného, kdo bude ve věci oprávněnou úřední osobou, aby tak mohl v případě Mgr. F. namítat jeho podjatost, a to ve vazbě způsob jeho dosavadní rozhodovací činnosti.
14. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené a prvostupňové rozhodnutí zrušil, uložil žalovanému povinnost k náhradě nákladů soudního řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Sekundárně pak žalobce navrhl, aby soud využil své moderační oprávnění, tedy od uložení pokuty upustil nebo její zjevně nepřiměřenou výši snížil.

IV. Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Podle jeho názoru bylo napadené rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem. Ve vztahu k žalobním námitkám pak žalovaný uvedl, že byly v obdobné podobě uplatněny již v odvolání proti napadenému rozhodnutí.
16. Co se týče námitky nevedení společného řízení, žalovaný se toliko odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Z pořízené fotodokumentace je zřejmé, že vozidlo bylo v daném místě zaparkováno, což vylučuje, aby se jednalo o objíždění jako výjimku ze stanoveného zákazu. Předkládací zpráva se nedoručuje účastníku řízení, přičemž je součástí spisového materiálu, se kterým se žalobce mohl seznámit, popř. pořídit si kopie konkrétních listin. Proto žalovaný krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

17. Ve správním spisu se ve vztahu k jednotlivým přestupkům nachází zejména oznámení přestupku, pořízená fotodokumentace, výzva určená provozovateli vozidla podle § 125h zákona o silničním provozu a související usnesení o odložení věci. Kromě toho jsou součástí spisové dokumentace výpisy z karet vozidel Alfa Romeo reg. zn. X a MG reg. zn. X, kterými mělo dojít ke spáchání předmětných přestupků.
18. Následně bylo vydáno oznámení o zahájení řízení o přestupcích provozovatele vozidla. Žalobce byl následně vyzván k provádění dokazování mimo ústní jednání dne 7. 8. 2020, kterého se osobně ani v zastoupení nezúčastnil. Prvostupňový orgán proto provedl dokazování obsahem správního spisu, který byl doplněn o mapové podklady a výstupy z pasportu pozemních komunikací.
19. Následně bylo vydáno rozhodnutí o přestupku, proti kterému žalobce podal odvolání, ke kterému v rámci jeho doplnění přiložil kopii podacích lístku, jejichž účelem bylo doložit, že prvostupňovému orgánu na výzvu sdělil údaje umožňující zjistit totožnost řidiče vozidel. Jelikož prvostupňový orgán nepovažoval podané odvolání za důvodné, postoupil ho spolu se správním spisem žalovanému, který vydal napadené rozhodnutí.

VI. Posouzení věci krajským soudem

20. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
21. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
22. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
23. Žaloba je **důvodná**.
24. Žalobce z více důvodů namítal nezákonnost napadeného a prvostupňového rozhodnutí, včetně postupu správních orgánů, který jejich vydání předcházel. Krajský soud se však nejprve zabýval tím, zda je napadené rozhodnutí přezkoumatelné, neboť se jedná o okolnost, ke které musí být přihlíženo z úřední povinnosti (*ex officio*), přičemž je současně předpokladem věcného přezkumu, resp. posouzení důvodnosti zbývajících námitek, které byly žalobcem proti napadenému rozhodnutí uplatněny (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35; odkazovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).
25. Za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů lze poté považovat soudní či správní rozhodnutí za předpokladu, že z jeho odůvodnění není zřejmé, jakými úvahami se příslušný orgán řídil, resp. proč považoval uplatněné námitky účastníka řízení za liché, mylné nebo vyvrácené. K tomu je vhodné doplnit, že nepřekonatelnost rozhodnutí může spočívat nejen v naprostém opomenutí některé z uplatněných námitek, ale také v tom, že je související argumentace jako nesprávná odmítnuta, aniž by bylo dostatečně a v kontextu individuálních okolností případu zdůvodněno, v čem tato nesprávnost spočívá (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, a ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73).
26. Krajský soud se ztotožňuje se žalobcem v tom, že napadené rozhodnutí výše uvedené požadavky přezkoumatelnosti nesplňuje, a to z následujících důvodů. Žalobce již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí namítal, že správnímu orgánu I. stupně na výzvu zaslal několik písemností obsahujících údaje umožňující určení totožnosti řidiče vozidel, kterými mělo dojít ke spáchání přestupků, což také doložil kopií podacích lístků. Tímto způsobem tak *de facto* zpochybňoval naplnění jednoho ze zákonných předpokladů pro uplatnění sekundární odpovědnosti provozovatele vozidla, přičemž současně rozporoval tvrzení prvostupňového orgánu, který v odůvodnění rozhodnutí přestupku výslovně uvedl, že provozovatel (žalobce) určenou částku ve lhůtě neuhradil a ani nesdělil údaje o totožnosti řidiče vozidel, přestože v předkládací zprávě odvolacímu orgánu naopak výslovně konstatoval, že žalobce sdělil předmětné údaje formou hromadného podání, k čemuž není přihlíženo.
27. Žalovaný danou odvolací námitku primárně vypořádal prostým odkazem na skutečnost, že ve správním spisu nejsou fyzicky založeny žádné písemnosti, na které je žalobcem odkazováno, aniž by se pozastavil nad tím, že v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a v překládací zprávě jsou v tomto směru jednoznačné rozpory. Argumentace žalovaného tak zcela opomenula podstatu odvolací námitek, která směřovala proti tomu, že prvostupňový orgán prokazatelně doručované písemnosti do

správního spisu vůbec nezaložil a jejich doručení navíc v odůvodnění rozhodnutí zatajil, přestože jejich obsah v neprospěch žalobce (ve vazbě na splnění podmínek pro zahájení řízení) hodnotil.

28. Bylo tedy na místě, aby se žalovaný v rámci své přezkumné činnosti v odvolacím řízení zcela konkrétně a vážně zabýval tím, zda byly dotčené písemnosti správnímu orgánu I. stupně opravdu doručeny, popř. co bylo jejich skutečným obsahem. Teprve následně mohly být formulovány řádně podložené závěry stran jejich věrohodnosti či procesní použitelnosti. V tomto směru nelze v žádném případě považovat za dostatečnou pouze hypotetickou úvahu žalovaného, že případné doručení hromadného podání nemá žádný význam, protože bylo ve vztahu k žalobci již v jiných řízeních hodnoceno jako zneužití práva, resp. praktika, která má pouze obstrukční charakter. Krajský soud dodává, že i jemu je z jeho rozhodovací činnosti známo, že žalobce figuruje jako obviněný v řadě přestupkových řízení, kde se objevují obstrukční praktiky. To však neznamená, že by správní orgán měl rezignovat na své zákonné povinnosti řádného a správného vypořádání konkrétních a věcně podložených odvolacích námitek.
29. Aniž by krajský soud rozporoval, že hromadná podání reagující na výzvu správního orgánu podle ust. § 125h zákona o silničním provozu mohou být za určitých okolností považována za obstrukční praktiku, nelze takto argumentovat paušálně, ale pouze ve vztahu ke konkrétním podáním, která jsou ve správním spisu reálně založena, neboť jen v takovém případě může být jejich obsah přezkoumatelně hodnocen, a to včetně vyvození souvisejících procesních či jiných důsledků na (ne)možnost uplatnění sekundární odpovědnosti provozovatele vozidla.
30. Lze proto shrnout, že žalovaný při vypořádání dané odvolací námítky pochybil, když v rozporu s předkládací zprávou prvostupňového orgánu a žalobcem doloženými podacími lístky vycházel z toho, že žádné podání obsahující sdělení totožnosti řidiče vozidel není ve správním spisu založeno, přestože bylo zřejmé, že do něj pouze nebylo v rozporu se zákonem založeno a ani nebylo v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí jakkoliv zohledněno. Není pak úkolem zdejšího soudu, aby takové nedostatky v postupu správních orgánů napravoval, tedy sám pátral po tom, zda byly žalobcem označené písemnosti doručeny, co bylo jejich skutečným obsahem a jak měly být následně v nich uvedené informace v řízení zohledněny, pokud šlo o otázku, která měla být vzhledem k obsahu odvolání jednoznačně řešena žalovaným.
31. Kromě toho zdejší soud nemůže považovat za přezkoumatelné ani úvahy žalovaného stran odvolací námítky proti nevedení společného řízení. Aniž by krajský soud zpochybňoval samotný závěr žalovaného spočívající v tom, že projednání různých přestupků žalobce jednou jako provozovatele vozidla a jindy jako jeho řidiče nebylo na místě, musí být řádně zdůvodněn, což se nestalo. Krajský soud znovu opakuje, že není povolán k tomu, aby zásadní nedostatky v odůvodnění napadeného rozhodnutí napravoval, tedy stroze učiněné skutkové či právní závěry žalovaného *ex post* zdůvodňoval, resp. v jejich prospěch argumentoval.
32. Bez ohledu na tuto skutečnost proto soud pouze nad rámec uvedeného dodává, že při posuzování zákonných podmínek pro obligatorní spojení různých přestupků ke společnému projednání nelze vycházet pouze z dikce ust. § 88 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, neboť musí být zohledněn také účel dotčené právní úpravy, a to nejen ve vazbě na odlišný způsob

zahájení (vedení) řízení ve věci sbíhajících přestupků, ale také s ohledem na celkově odlišnou povahu právní odpovědnosti řidiče a provozovatele vozidla.

33. S ohledem na skutečnost, že krajský soud považoval napadené rozhodnutí ve více ohledech za nepřezkoumatelné, důvodností zbývajících žalobních námitek (popř. také sekundárním návrhem žalobce na moderaci výše uložené pokuty) se již nezabýval, protože by jejich vypořádání bylo nadbytečné.

VII. Závěr a náklady řízení

34. Po důkladném přezkoumání napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, tedy krajský soud shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným [§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.] a nezbylo mu tak, než napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. V této souvislosti krajský soud žalovanému ukládá, aby se v navazujícím řízení opětovně a řádně zabýval všemi odvolacími námitkami, které byly proti rozhodnutí o přestupku uplatněny, a to na základě součinnosti s prvostupňovým orgánem a při zachování všech procesních práv žalobce. Pakliže dospěje k závěru, že odvolací námitky nejsou důvodné, je povinen své úvahy přezkoumatelně zdůvodnit. Tímto právním názorem krajského soudu je žalovaný vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
35. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci měl plný úspěch ve věci žalobce, proto má právo na náhradu nákladů řízení. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady řízení pouze za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Žalovaný je tedy povinen žalobci na nákladech řízení nahradit částku 3 000 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok II.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 24. října 2022

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce